

lesskabet af varer, for hvilke eksportlandet selv har påtaget sig at begrænse eksporten.

III. Liberalisering af importen fra statshandelslande.

I en forordning af 19. december 1969 er fastsat regler om liberalisering af importen fra statshandelslande på et fælles niveau. Også denne forordning betegner en bekræftelse af de enkelte Medlemslandes allerede foretagne liberalisering overfor de forskellige statshandelslande. Listen, der omfatter ca. 400 hele toldpositioner, bærer præg af, at en betydelig del af handelen mellem de enkelte Medlemsstater og især østeuropæiske lande fortsat afvikles i henhold til tosidede aftaler. Forordningen indeholder endvidere bestemmelser om underretning og samråd og om indførelse af beskyttelsesforanstaltninger. Senere udstedte forordninger har givet bestemmelser om fælles varelistes for flere statshandelslande.

IV. Eksportfremmende foranstaltninger.

De vigtigste bestemmelser på dette område er rådsdirektiverne 509 og 510 af 27. oktober 1970 om indførelse af en fælles kreditforsikringspolice for mellem- og langfristede eksportforretninger med henholdsvis offentlige og private købere. Direktiverne, der fremhæver eksportkreditens rolle i den internationale handel, fastsætter frister for henholdsvis mellem- og langfristede eksportforretninger og definerer begreberne offentlig og privat køber. Der fastsættes en foreløbig gyldighedsfrist på 2 år, inden fællespolicerne optages til eventuel revision. Som bilag til direktiverne er optaget fællespolisens standardtekst og tilføjelser og bemærkninger hertil.

Fællespolice er inddelt i 4 afsnit.

Afsnit I omhandler garantiens omfang, idet den behandler fabriktions- og kreditrisikoen indtræden hver for sig og definerer de skadevoldende begivenheder, garantiens ikrafttræden og dækningsområde, truende skade samt dækningskvote og maksimalt garantiansvar og kun overlader uvæsentlige bestemmelser til nationalt skøn eller valg. Afsnit II omhandler garantitagerens forpligtelser dels i forbindelse med forretningens afvikling, dels i forbindelse med risikopræmiens betaling. Afsnit III omhandler erstatningsudbetalingen og giver nærmere regler om anvendelse af debitors betalinger og om tabsberegningen. Afsnit IV giver

forskellige bestemmelser om omregningskurser og udgifter til sagkyndig bistand ved tabsberegningens udregning.

Ved rådsbeslutning af 1. februar 1971 er fastsat regler for tilpasning af Medlemsstaternes garantier mod kortvarige politiske risici. Der er fra Kommissionen kommet forslag til direktiv om fastsættelse af et fælles præmiesystem omfattende satserne, beregningsmåden og importlandenes klassifikation efter risikoens størrelse.

Endvidere er forslag fremsat til direktiver om tilpasning af Medlemsstaternes valutakurs- og prisgarantier og om indførelse af fælles ordninger for de såkaldte køberkreditter (en del af finansskredderne) til offentlige købere.

V. Eksportrestriktioner.

Den 20. december 1969 er vedtaget en forordning om fællesregler for eksportrestriktioner. Hovedreglen er, at al eksport fra fællesmarkedet er fri. Undtagelse kan gøres for visse varer, af hvilke de vigtigste er kartofler, kaffe, frø, mineralske olier, huder, læder og skind, nåletræ, papiraffald, metalaffald, nikkel, skibe og ure. Der er nedsat et rådgivende udvalg, i hvilket der kan finde konsultationer sted om udviklingen i og betingelserne for udførsel af visse varer og eventuelle forholdsregler. Der kan gennemføres beskyttelsesforanstaltninger til begrænsning af eksporten i tilfælde af mangel på livsvigtige varer eller for at opfylde internationale forpligtelser særlig med hensyn til handelen med råvarer. De enkelte Medlemsstater kan i tvungende situationer selv træffe foranstaltninger, som Kommissionen og i sidste instans Rådet kan ændre eller ophæve.

VI. Handelsforholdet til Japan.

Der er ikke trods flere forsøg opnået enighed mellem Japan og EF om nogen aftale, specielt om en sikkerhedsklausul mod markedsforstyrrende import. Dette er hovedårsagen til, at den fælles liberalisering over for tredjelande, der også omfatter Japan, undtager forholdsvis mange varer.

VII. Overgangen fra bilaterale handelsaftaler til fælles aftaler.

Rådet vedtog den 16. december 1969 en beslutning om gradvis afløsning af tosidede handelsaftaler. I henhold hertil kan Rådet indtil